

**การวิจัยและพัฒนาหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ ตามแนวคิด
การฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางธุรกิจ
ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย**

**RESEARCH AND DEVELOPMENT OF JUNIOR ENTREPRENEUR
CURRICULUM BASED ON COGNITIVE APPRENTICESHIPS APPROACH
TO ENHANCE BUSINESS COMPETENCE OF UPPER SECONDARY
SCHOOL STUDENTS**

ประเสริฐ ลีอำนัตกุล*
ลำลี ทองธิว**

บทคัดย่อ

การวิจัยและพัฒนาหลักสูตรครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาและประเมินคุณภาพของหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ ตามแนวคิดการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีกระบวนการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การสำรวจข้อมูลพื้นฐานในการจัดการเรียนการสอนธุรกิจ สมรรถนะทางธุรกิจและความต้องการของผู้เรียน 2) การศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร และการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ 3) การสร้างหลักสูตรตามรูปแบบการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ 4) การทดลองใช้หลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ 5) การปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้เป็นหลักสูตรที่สมบูรณ์ กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตปัญญานิเทศ ในพระบรมราชูปถัมภ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 1 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 38 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง ตัวแปรได้แก่หลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ตามแนวคิดการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 16 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้หลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาทางด้านธุรกิจสูงกว่าเกณฑ์ 2) นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้หลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์มีพฤติกรรมความสามารถการจัดการในการประกอบการธุรกิจสูง 3) นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้หลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ มีแรงขับพฤติกรรมประกอบการธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญ และมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด

* นิสิตปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

** อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Abstract

The objectives of this paper are to develop : the junior entrepreneur curriculum based on cognitive apprenticeship approach for upper secondary school students and to evaluate the junior entrepreneur curriculum. The research and development of the curriculum has been done through the 5 stages : 1) researching fundamental data on essence for business teaching , business competence and needs of learners; 2) educating concept, theories and researches related to curriculum development and cognitive apprenticeship approach; 3) developing a curriculum based on cognitive apprenticeship approach; 4) experimenting with using the efficiency of a junior entrepreneur curriculum; 5) revising to the complete curriculum. The target group is 38 students in mattayam 5 at Saipanya school, the secondary education service area office 1, office of the basic education commission, selected by purposive sampling technique. The duration was 16 weeks. It is found that the junior entrepreneur curriculum based on cognitive apprenticeship approach has enhanced business competence of the target group in three domains : the knowledge application in actual business situation, business operation and positive attitude career.

บทนำ

หัวใจสำคัญในการจัดการศึกษา คือ การเสริมสร้างศักยภาพของผู้เรียนให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีสามารถดำรงชีวิตในสังคมอย่างสงบสุข มีกระบวนการที่เท่าทันการเปลี่ยนแปลงทางสังคม โดยสามารถนำการเรียนรู้มาสู่การนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ จนก่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและครอบครัว ดังนั้น สถานศึกษาจำเป็นต้องจัดการศึกษาที่เน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง พร้อมทั้งกระตุ้นให้ผู้เรียนฝึกค้นคว้าหาความรู้ได้ด้วยตนเอง ผู้สอนและผู้เรียนจะต้องร่วมกันสร้างประสบการณ์ของการเรียนรู้ ผู้สอนจะต้องเป็นผู้สร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้สร้างสิ่งแวดล้อม สร้างคำถาม และจัดบรรยากาศที่จะเอื้อต่อผู้เรียนได้สร้างองค์ความรู้ (โกวิท ประวาลพุกษ์, 2546: 2)

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 จึงได้เน้นให้สถานศึกษาดำเนินการจัดการศึกษา

โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ และกำหนดให้สถานศึกษาและท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา ดังที่ปรากฏในแนวการจัดการศึกษา หมวดที่ 4 มาตรา 23 ที่กำหนดให้สถานศึกษา จัดการศึกษาในเรื่องของความรู้ ทักษะในการประกอบอาชีพและการดำรงชีวิตอย่างมีความสุข และมาตรา 27 ที่กำหนดสถานศึกษาขั้นพื้นฐานมีหน้าที่จัดทำสารของหลักสูตรเพื่อความ เป็นไทย ความเป็นพลเมืองที่ดีของชาติ การดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพที่เกี่ยวกับสภาพปัญหา ในชุมชนและสังคม คุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา แห่งชาติ, 2542: 13-17) จึงมีความจำเป็นที่สถาน ศึกษาจะต้องพัฒนาหลักสูตรให้มีความสอดคล้องกับ ความต้องการของผู้เรียนในสังคม รวมทั้งสภาพของ ชุมชน เพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียน ต่อไป

ในการพัฒนาหลักสูตรให้เหมาะสมกับสภาพบริบทของผู้เรียนและส่งเสริมทักษะการดำรงชีวิต นักพัฒนาหลักสูตรต้องเข้าใจความหมายของทักษะการดำรงชีวิต จะสร้างทักษะการและสอดคล้องกับบริบทของผู้เรียน จากแนวคิดด้านการจัดการศึกษาสำหรับผู้เรียนของ Brain (1999) ; Church (1988) อ้างถึงใน Feldmann, 2003) ; Nachtigal (1982) ; โจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539) สาลี ทองจิวิ (2544, 2545) สะท้อนให้เห็นว่าหลักสูตรควรให้ความสำคัญกับองค์ความรู้ที่อยู่ใกล้ตัวผู้เรียน โดยเฉพาะทรัพยากรในท้องถิ่นหรือชุมชน หลักสูตรควรบูรณาการสาระสากลเข้ากับทรัพยากรท้องถิ่น โดยเฉพาะในชนบทซึ่งมีห้องปฏิบัติการที่มีชีวิตสำหรับการเรียนรู้รอบรู้โรงเรียน และมีภูมิปัญญาที่มีค่าบ่งบอกถึงความเจริญมาเป็นเวลานาน ตัวหลักสูตรต้องมีความเชื่อมโยงกับบริบทของการใช้หลักสูตรไม่ว่าจะเป็นเทคโนโลยีท้องถิ่น สถานการณ์ สภาพในท้องถิ่น รวมทั้งควรใช้วัสดุอุปกรณ์และทรัพยากรที่หาได้ในท้องถิ่น ซึ่งส่งผลให้นักเรียนได้รู้จักสภาพของชุมชนของตนเอง และสามารถใช้ทรัพยากรให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองได้อย่างยั่งยืน

การพัฒนาหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ให้มีความหมายตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 จัดการศึกษาเพื่อปรับสภาพผู้เรียนให้พร้อมทั้งสำหรับการเปลี่ยนแปลงของสภาพทางธุรกิจ เศรษฐกิจ สังคมและเทคโนโลยี และผลกระทบที่เกิดขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ ประสบการณ์ ไปพัฒนาตนเอง ครอบครัว และตลอดจนดำเนินชีวิตอยู่ในสภาพสังคมปัจจุบันอย่างมีความสุข การพัฒนาหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ ควรให้ความสำคัญกับการสภาพการดำรงชีวิตที่เป็นจริงกับสถานศึกษา ที่มีบทบาทในการพัฒนาสังคม ธุรกิจ และเศรษฐกิจ ควรมีการสร้างความรู้ความเข้าใจให้กับสถานศึกษาให้มีการศึกษาอย่างลึกซึ้งจริงจังในเรื่อง

ปัญหาเศรษฐกิจของชุมชน ครอบครัวและชี้แนะแนวทางที่โรงเรียนสามารถปฏิบัติได้

สภาพแวดล้อมของโรงเรียนสายปัญญา ในพระบรมราชินูปถัมภ์ เป็นสถานศึกษาที่อยู่บริเวณย่านการค้าที่ประกอบด้วย ย่านการค้าสำเพ็ง ย่านการค้าเยาวราช ทรงวาด โบ๊เบ๊ มหานคร วรจักร และคลองถม ที่เป็นย่านการค้าที่สำคัญ ๆ ซึ่งโรงเรียนสายปัญญา ในพระบรมราชินูปถัมภ์ เป็นโรงเรียนที่จัดการศึกษาให้แก่กุลธิดา กุลสตรี ในปัจจุบันโรงเรียนมีนักเรียนจำนวน 2,200 คน โดยจัดการเรียนการสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ระดับประเทศจากสำนักทดสอบแห่งประเทศไทย

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และหลักการจากเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ผู้วิจัยพบว่าแนวคิดและหลักการต่าง ๆ ที่จะสามารถนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ และแก้ไขปัญหาด้านการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาที่จะช่วยส่งเสริมผู้เรียนให้มีสมรรถนะทางธุรกิจ ประกอบด้วย ความรู้ความเข้าใจทางธุรกิจ ความสามารถในการประกอบอาชีพ และสร้างแรงขับเคลื่อนในการประกอบธุรกิจ การฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ (Cognitive Apprenticeship) ของ บราวน์, คอลลินส์ และดูกริด (Brown, Collins and Duguid, 1989) เป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่อิงทฤษฎีจากสถานการณ์เชิงปัญญา (Situation Cognition) ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มีพฤติกรรมสามารถในการประกอบอาชีพ และสร้างแรงขับเคลื่อนเกี่ยวกับการประกอบอาชีพนั้น

หลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์นี้เป็นหลักสูตรแบบการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ (Cognitive Apprenticeship) เพื่อให้ครูระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และโรงเรียนอื่น ๆ ที่มีบริบทใกล้เคียงสามารถใช้เป็นแนวทาง

ในการนำหลักสูตรและจัดการเรียนการสอนธุรกิจไปใช้ ที่สามารถเชื่อมโยงความรู้ที่นักเรียนได้เรียนในโรงเรียนกับสถานะการณ์ในชีวิตจริง ที่สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ที่ได้เรียนรู้จากภายในโรงเรียนและนำไปใช้ในการดำรงชีวิต และทำให้เกิดอาชีพอย่างยั่งยืน

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ในวิจัยและพัฒนาหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์นี้ ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบของบราวน์, คอลลินส์ และดุกิด (Brown, Collins and Duguid, 1989) เพื่อเป็นฐานในการพัฒนาหลักสูตร ซึ่งสรุปสาระสำคัญ ดังนี้

แนวคิดการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ

การฝึกทางปัญญาจากต้นแบบของบราวน์, คอลลินส์ และดุกิด (Brown, Collins and Duguid) กล่าวถึงยุทธการสอนที่เป็นแกนกลางของการเรียนรู้สถานการณ์ ที่การฝึกปฏิบัติงานนั้นสนับสนุนต่อการเรียนรู้ของนักเรียนให้ได้มาซึ่งการปฏิบัติเป็นพัฒนาการปฏิบัติงาน (Develop) และสามารถใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ ในกิจกรรมความรู้ตามสภาพที่แท้จริง (Authentic Activity) ในการแก้ปัญหา ซึ่งมีได้เกิดจากการเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมเพียงอย่างเดียว (Learning Environment) จำเป็นต้องใช้สภาพแวดล้อมของโลกแห่งความเป็นจริง (Real-World) และความเอาใจใส่ของผู้เรียนในสิ่งที่ปลูกฝังของการฝึกปฏิบัติ ผู้ฝึกปฏิบัติงานจะแก้ปัญหาและขยายไปสู่การปฏิบัติการกิจ ภาระงานต่าง ๆ ให้เกิดความรู้

หลักการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ จะทำการกระตุ้นให้เกิดปฏิกิริยาโต้ตอบกันระหว่างผู้ที่เริ่มต้นการปฏิบัติงานกับผู้ชำนาญการในการปฏิบัติงาน เพื่อทำให้เกิดการพัฒนาตนเองและสัมพันธ์กับทักษะที่ต้องการสำหรับในการแก้ปัญหาสู่ทางเลือกกิจกรรม

ความรู้ความเข้าใจ โดยมีการโต้กลับของการเรียนรู้ที่มีความซับซ้อนมากขึ้น (Increasing Complexity) และมีความหลากหลายที่มากขึ้น (Increasing Diversity) ซึ่งจะสร้างทักษะโดยรวมก่อนทักษะเฉพาะ (Local Skills) โดยการมีส่วนร่วมของการปฏิบัติงานอย่างชำนาญ และการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบจะขยายไปสู่การเรียนรู้สถานการณ์ต่าง ๆ สู่ความหลากหลายที่จัดขึ้น ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และประยุกต์ใช้ทักษะในสภาพแวดล้อมที่หลากหลายด้วยแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากภายในของตนเอง โดยมีเงื่อนไขของการเรียนรู้ (Condition of Learning) เป้าหมายความรู้ที่เข้ากันสำหรับการเรียนรู้สภาพแวดล้อม ทำให้เกิดความรู้ความชำนาญ ประกอบด้วยความรู้ กลยุทธ์ที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ กลยุทธ์ในการควบคุม และกลยุทธ์ในการเรียนรู้ ที่จะเน้นวิกฤตการณ์การมีส่วนร่วมการแก้ปัญหา ซึ่ง แบล็ค (Black, 2007) ได้ศึกษานักเรียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ของมหาวิทยาลัยทางภาคตะวันตกเฉียงใต้ของแม็กซิโก ด้วยการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ โดยใช้ต้นแบบ และการเสริมต่อการเรียนรู้พบว่านักเรียนสามารถเกิดการเรียนรู้ได้จากทำงาน และสามารถร่วมกันคิดและแก้ไขปัญหาาร่วมกัน เพื่อนำไปสู่ความรู้ความเข้าใจและทักษะการทำงานที่ยั่งยืน

การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ ตามแนวคิดการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ จึงมีความสำคัญต่อนักเรียนที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถที่จะปฏิบัติงานและเกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ และใช้ในการดำเนินชีวิตนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ นับได้ว่าเป็นความสำเร็จของการจัดหลักสูตรที่ทำให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง

คำถามการวิจัย

1. ความรู้เรื่องใดบ้างเกี่ยวกับการประกอบการธุรกิจในกลุ่มคนที่นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

ต้องได้เรียนรู้สำหรับการเตรียมตัวเป็นผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์

2. หลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์สู่การเสริมสร้างสมรรถนะทางธุรกิจมีลักษณะอย่างไร

3. การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ จะช่วยทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมความสามารถในการประกอบการธุรกิจได้อย่างไร

4. การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ จะทำให้นักเรียนเกิดความสำเร็จในการประกอบการธุรกิจได้อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ ตามรูปแบบการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบสำหรับเสริมสร้างสมรรถนะทางธุรกิจ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

2. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพและประสิทธิผลด้วยการทดลองใช้หลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ ตามรูปแบบการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบสำหรับเสริมสร้างสมรรถนะทางธุรกิจ ด้วยการหาค่าประสิทธิภาพ E1/E2 มีค่า 80/80

สมมติฐานการวิจัย

1. หลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ตามรูปแบบการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบมีค่าตามเกณฑ์ 80/80

2. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่ได้เรียนรู้ตามหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ ตามแนวคิดการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ ได้คะแนนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับธุรกิจสูงกว่าร้อยละ 60

3. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่ได้เรียนรู้ตามหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ ตามแนวคิดการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ ได้คะแนนความสามารถในการประกอบการธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่ได้เรียนรู้ตามหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ ตามแนวคิดการมีแรงขับพฤติกรรมที่เป็นการปฏิบัติงานในการประกอบการธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยและพัฒนาหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ ตามรูปแบบการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ สำหรับเสริมสร้างสมรรถนะทางธุรกิจ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ไว้ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย

1.1 ประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสายปัญญา ในพระบรมราชินูปถัมภ์ จำนวน 459 คน ปีการศึกษา 2553 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่มัธยมศึกษา เขต 1 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

1.2 กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสายปัญญา ในพระบรมราชินูปถัมภ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 38 คน ที่เรียนวิชาเพิ่มเติมวิชาธุรกิจ เป็นการเลือกเฉพาะเจาะจง

2. ตัวแปรที่ใช้ในการประเมินของหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ หลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ ตามรูปแบบการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ สมรรถนะทางธุรกิจ ประกอบด้วย

2.2.1 ความรู้ความเข้าใจทางธุรกิจ

2.2.2 ความสามารถในการประกอบการธุรกิจ

2.2.3 แรงขับในการประกอบการธุรกิจ

3. เนื้อหาในการจัดการเรียนตามรูปแบบการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ (Cognitive Apprenticeships) ที่ใช้ในการวิจัยนี้ ได้รับการทดลองใช้ในวิชาการดำเนินงานประกอบการธุรกิจซึ่งเป็นรายวิชาในกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สาระการเรียนรู้เพิ่มเติม ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

4. ระยะเวลาในการทดลอง เพื่อการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการใช้หลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นใหม่ตามรูปแบบการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ สำหรับเสริมสร้างสมรรถนะทางธุรกิจ จำนวน 16 สัปดาห์ ๆ ละ 2 คาบ เป็นเวลา 32 คาบ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยและพัฒนาหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นใหม่ ตามรูปแบบการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางธุรกิจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ขึ้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสำรวจข้อมูลพื้นฐานในการจัดการเรียนการสอนธุรกิจ สมรรถนะทางธุรกิจและความต้องการของผู้เรียน ศึกษาความต้องการ และสำรวจความจำเป็นของความรู้พื้นฐานสำหรับผู้เรียนในรายวิชาธุรกิจ ของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 -6 ซึ่งพบว่าผู้เรียนต้องมีความรู้เกี่ยวกับการบัญชี การเงิน การตลาด การตั้งราคาขายสินค้า ความรู้เกี่ยวกับการผลิต การจัดการเกี่ยวกับธุรกิจภาษีรายได้

นอกจากนี้ยังได้ทำการสำรวจสภาพตลาดที่ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงาน ประกอบธุรกิจและเรียนรู้จากการลงมือประกอบธุรกิจได้ พบว่าสภาพตลาดเป็นตลาดสินค้าประเภทสร้างสรรค์ เกิดจากการนำสินค้าทั่วไปมาเพิ่มมูลค่าทำให้เป็นสินค้าที่มีเอกลักษณ์และความสวยงามมากขึ้น เป็นที่ต้องการของลูกค้านักมากขึ้น

ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัย การพัฒนาหลักสูตร การฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ ดังนี้

1) การฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ (Cognitive Apprenticeships) มีแนวคิดในการให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติงานในสถานประกอบการธุรกิจโดยมีผู้ประกอบการธุรกิจนั้นเป็นต้นแบบให้ศึกษามือองค์ประกอบสำคัญคือการใช้กิจกรรมกระตุ้นให้ผู้เรียนสะท้อนกลับวิธีการทำงานของตนแบบ และนำวิธีการที่ปรับปรุงให้เหมาะกับตนเองแล้วมาใช้ในการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องใช้ทักษะในการทำงานจริง รับผิดชอบต่องานนั้นจริง และใช้สถานการณ์จริงในการเรียนรู้

2) ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการสอนการเสริมต่อความรู้ (Scaffolding) เพื่อให้เกิดการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ โดยศึกษาแนวคิดของ Vygotsky

3) ข้อมูลเกี่ยวกับสมรรถนะของผู้ประกอบการทางธุรกิจ เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดพฤติกรรม และความสามารถในการประกอบการธุรกิจ

4) กรอบแนวคิด และทฤษฎีว่าด้วยการพัฒนาหลักสูตรการพัฒนามาตรฐานและตัวชี้วัด และศึกษาองค์ประกอบของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551 เพื่อใช้เป็นแนวทางในการกำหนดองค์ประกอบของหลักสูตรที่จะสร้างขึ้นต่อไป

ขั้นตอนที่ 3 การสร้างหลักสูตรตามรูปแบบการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ เพื่อส่งเสริมสมรรถนะทางธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นใหม่

1) จัดทำหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร ตรวจสอบคุณภาพโดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ตามแบบมาตรฐานประมาณค่า 5 ระดับ ได้คะแนนระหว่างปานกลาง นำข้อมูลที่ได้มาปรับปรุงหลักสูตรตามข้อข้อเสนอแนะ

2) สร้างเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ได้แก่ แบบสังเกตและประเมินผลพฤติกรรมการทำงาน

แบบทดสอบความรู้ความเข้าใจ แบบวัดแรงขับในการประกอบอาชีพ และแฟ้มสะสมงานหาคุณภาพผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ดังต่อไปนี้

2.1) แบบสังเกตและประเมินผลพฤติกรรมการทำงาน โดยค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าความสอดคล้อง 0.86

2.2) แบบทดสอบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับธุรกิจ โดยค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าความสอดคล้อง 0.89

2.3) แบบวัดแรงขับในการประกอบอาชีพ โดยค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าความสอดคล้อง 0.79

3) นำเครื่องมือแบบสังเกตและประเมินผลพฤติกรรมการทำงาน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปตรวจสอบคุณภาพกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งมีความรู้เกี่ยวกับทางธุรกิจด้านการตลาดและการขาย ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีความรู้เกี่ยวกับทางธุรกิจเป็นพื้นฐาน เพื่อศึกษาความชัดเจน แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ หาค่าความเที่ยง (Reliability) มีค่าเท่ากับ 0.87

4) นำเครื่องมือแบบทดสอบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาทางธุรกิจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปตรวจสอบคุณภาพกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีความรู้เกี่ยวกับทางธุรกิจการตลาดและการขาย เพื่อวิเคราะห์ความยากง่าย และอำนาจจำแนก ซึ่งความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.23 – 0.49 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.20 – 0.47

5) นำเครื่องมือแบบวัดแรงขับในการประกอบอาชีพที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปตรวจสอบคุณภาพกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีความรู้เกี่ยวกับทางธุรกิจด้านการตลาดและการขาย เพื่อศึกษาความชัดเจน แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ หาค่าความเที่ยง (Reliability) มีค่าเท่ากับ 0.96

6) นำเครื่องมือแบบประเมินแฟ้มสะสมงานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปตรวจสอบคุณภาพกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีความรู้เกี่ยวกับทางธุรกิจด้านการตลาดและการขาย เพื่อศึกษาความชัดเจน แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ หาค่าความเที่ยง (Reliability) มีค่าเท่ากับ 0.79

ขั้นตอนที่ 4 การทดลองใช้หลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นใหม่ ตามรูปแบบการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางธุรกิจในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

1) การทดลองการใช้หลักสูตร ใช้รูปแบบการวิจัยกลุ่มทดลองกลุ่มเดียว วัดผลหลายครั้งหลังการทดลอง (The Single Group, posttest Time Series Design) ดำเนินการทดลองใช้หลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นใหม่ในแต่ละหน่วยย่อย ทำการวัดผลหลังการทดลองแต่ละหน่วยย่อย ดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 38 คน เป็นระยะเวลา 16 สัปดาห์ ๆ ละ 2 วัน ๆ ละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 32 ชั่วโมง ตั้งแต่เดือนพฤษภาคมถึงเดือนกันยายน โดยให้ความรู้เกี่ยวกับธุรกิจทางด้านการตลาดและการขายกับผู้เรียนและผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติที่สถานประกอบการที่เป็นต้นแบบของการปฏิบัติงาน ทำการสังเกตและวัดผลพฤติกรรมการทำงานของผู้เรียนทุก ๆ 2 สัปดาห์ เป็นจำนวน 9 ครั้ง ในการสังเกตพฤติกรรม และให้ผู้เรียนทำการแลกเปลี่ยนความรู้โดยการอภิปรายร่วมกัน และให้ผู้เรียนนำความรู้จากการศึกษาทั้งภาคทฤษฎีและการปฏิบัติทำการเขียนแผนในการประกอบการ

2) การวิเคราะห์ข้อมูล จากการทดลองใช้หลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นใหม่ตามแนวคิดการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางธุรกิจ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ด้วยโปรแกรม SPSS for Windows โดยการหาคะแนนเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard

deviation) และคำร้อยละของความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับธุรกิจพฤติกรรมความสามารถสมรรถนะในการประกอบการทางธุรกิจ และแรงขับเคลื่อนทางปัญญา

ขั้นตอนที่ 5 การปรับปรุงแก้ไข และการประเมิน หลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ตามรูปแบบการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางธุรกิจ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในการปรับปรุงหลักสูตรนี้ได้ดำเนินการปรับเวลาการเรียนของแต่ละหน่วยการเรียนรู้ย่อยให้มีความเหมาะสมในการจัดการเรียนรู้ และทำให้เนื้อหาของหน่วยการเรียนรู้ย่อยมีความสอดคล้องกัน กระชับและมีความต่อเนื่อง เชื่อมโยงเนื้อหาให้เป็นลักษณะรายวิชาเดียวกัน

ตัวแปรต้นและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. หลักสูตรและเอกสารประกอบการสอน ประกอบด้วย
 - หลักสูตรฉบับเขียนหรือเอกสารหลักสูตร

ตารางที่ 1 ประสิทธิภาพของหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ ตามรูปแบบการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ

คะแนนเฉลี่ยระหว่างทำกิจกรรม	คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน	ประสิทธิภาพของเอกสารประกอบการเรียนการสอน
56.05	72.13	80.07/80.14

จากตารางที่ 1 พบว่าหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ ตามรูปแบบการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ

มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.07/80.14 ซึ่งเป็นตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แสดงว่าหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ตามแนวคิดการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบสามารถสร้างให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ

ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

- แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชา
 - เอกสารประกอบการสอน
2. เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินคุณภาพของหลักสูตร ประกอบด้วย
- แบบทดสอบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาทางธุรกิจ
 - แบบวัดและประเมินพฤติกรรมประกอบการธุรกิจ
 - แฟ้มสะสมงาน
 - แบบวัดแรงขับเคลื่อนในการประกอบการธุรกิจ

ผลการวิจัย

การวิจัยและพัฒนานี้ ได้ผลการวิจัยเป็นนวัตกรรมการเรียนการสอน คือหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ ตามรูปแบบการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ (Cognitive Apprenticeships) ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย มีผลดังนี้

เกี่ยวกับธุรกิจ

ตารางที่ 2 คะแนนร้อยละ คะแนนเฉลี่ย และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ

การประกอบการธุรกิจ พฤติกรรมความสามารถในการประกอบการ และแรงขับเคลื่อนในการประกอบการธุรกิจ

สมรรถนะทางธุรกิจ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	$\bar{X}$	S.D.	t
ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการ ประกอบการธุรกิจ	38	80.14	72.13	4.18	17.86*
พฤติกรรมความสามารถในการประกอบการ	38	70.98	255.52	16.91	71.27*
แรงขับเคลื่อนในการประกอบการธุรกิจ	38	81.53	44.84	4.09	22.80*

จากตารางที่ 2 พบว่า ค่าเฉลี่ย ร้อยละของคะแนนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการประกอบการธุรกิจ

หลังการใช้หลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ คิดเป็นร้อยละ 80.14 ($\bar{X} = 72.13$) ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 60 ที่กำหนดไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พฤติกรรมความสามารถในการประกอบการ หลังการใช้หลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ คิดเป็นร้อยละ 70.98 ($\bar{X} = 255.52$) สูงกว่าเกณฑ์ 60 ที่กำหนดไว้อย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาแรงขับเคลื่อนในการประกอบการธุรกิจ หลังการใช้หลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ คิดเป็นร้อยละ 81.53 ($\bar{X} = 44.84$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 3 คะแนนเฉลี่ย และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน พฤติกรรมความสามารถในการประกอบ

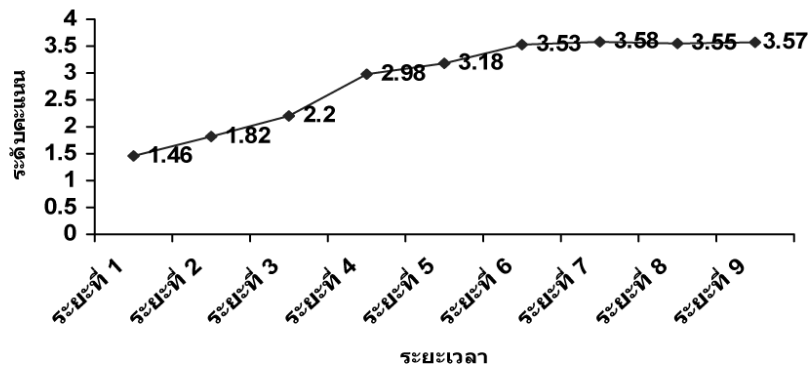
การธุรกิจ

ระยะเวลาที่ทำการสังเกต	$\bar{X}$	S.D.
ระยะเวลาที่ทำการสังเกต 1	1.46	0.042
ระยะเวลาที่ทำการสังเกต 2	1.82	0.061
ระยะเวลาที่ทำการสังเกต 3	2.20	0.033
ระยะเวลาที่ทำการสังเกต 4	2.98	0.027
ระยะเวลาที่ทำการสังเกต 5	3.18	0.028
ระยะเวลาที่ทำการสังเกต 6	3.53	0.042
ระยะเวลาที่ทำการสังเกต 7	3.58	0.027
ระยะเวลาที่ทำการสังเกต 8	3.55	0.041
ระยะเวลาที่ทำการสังเกต 9	3.57	0.049

จากตารางที่ 3 พบว่าค่าเฉลี่ยในแต่ละช่วง ที่ทำการสังเกต 8 และ 9 ต่ำกว่าระยะเวลาที่ทำการสังเกตที่ 7 แต่สูงกว่าระยะเวลาที่ทำการสังเกต ระยะเวลาที่ 1, 2, 3, 4, 5 และ 6 ตามลำดับ ที่สูงขึ้นตามลำดับ แต่ผลคะแนนเฉลี่ยระยะเวลา

แผนภาพที่ 1 ภาพแสดงแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมความสามารถในการประกอบการธุรกิจ

จากแผนภาพที่ 1 พบว่าคะแนนเฉลี่ย พฤติกรรมความสามารถมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ค่าเฉลี่ยรายคู่ความสามารถพฤติกรรมในการ ประกอบการธุรกิจ จากระยะการสังเกตที่ 1, 2, 3, 4, 5, 6 และ 7 ตาม ลำดับ ในระยะที่ 8 และ 9 มีแนวโน้มพฤติกรรมคงที่

ระยะ ที่ทำการ สังเกต	ช่วงเวลาของการสังเกต							
	1	2	3	4	5	6	7	8
2	0.36							
3	0.73*	0.37*						
4	1.51*	1.15*	0.77*					
5	1.71*	1.35*	0.98*	0.20*				
6	2.07*	1.71*	1.33*	0.55*	0.35*			
7	2.12*	1.76*	1.38*	0.60*	0.40*	0.05		
8	2.08*	1.72*	1.35*	0.57*	0.37*	0.01	0.03	
9	2.11*	1.75*	1.37*	0.59*	0.39*	0.03	0.01	0.02

*P<.05

จากตารางที่ 4 พบว่า ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ความสามารถในการประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ ของช่วงเวลาครั้งที่ 1 และ 2, ครั้งที่ 6 และ 7, ครั้งที่ 6 และ 8, ครั้งที่ 6 และ 9, ครั้งที่ 7 และ 8, ครั้งที่ 7 และ 9, ครั้งที่ 8 และ 9 นั้นไม่มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมความสามารถในการประกอบการธุรกิจอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นมีค่าเฉลี่ยรายคู่ความสามารถในการประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมความสามารถในการประกอบการธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปผลการวิจัย

จากการทดลองใช้หลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ ตามแนวทางการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางธุรกิจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

1. หลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2. นักเรียนที่ได้เรียนรู้หลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ พบว่ามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาเกี่ยวกับการประกอบการธุรกิจสูงกว่าร้อยละ 60

3. นักเรียนที่ได้เรียนรู้หลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ พบว่ามีพฤติกรรมความสามารถในการประกอบการธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. แนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมในการประกอบการธุรกิจในระยะทดลองมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น และไม่มีการเปลี่ยนแปลงกลายเป็นพฤติกรรมที่คงที่

5. นักเรียนที่ได้เรียนรู้หลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ พบว่ามีแรงขับเคลื่อนในการประกอบการธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การอภิปรายผล

ผลการวิจัยและพัฒนาหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ตามแนวทางการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางธุรกิจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นหลักสูตรใหม่ซึ่งเป็นหลักสูตรวิชาเพิ่มเติมของกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

จากผลการทดลองใช้หลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ตามแนวทางการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ เป็นหลักสูตรมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลที่สามารถสร้างให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการประกอบการธุรกิจสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคิดเป็นร้อยละ 80.14 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากตารางที่ 2 พบว่าคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมความสามารถในการประกอบการธุรกิจสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตั้งแต่ระยะเวลาของการสังเกตที่ 2, 3, 4, 5, 6 และ 7 มีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อย ๆ และในระยะที่ 8 และ 9 พฤติกรรมความสามารถในการประกอบการธุรกิจยังมีแนวโน้มสูงขึ้นแบบคงที่ ซึ่งทำให้เกิดพฤติกรรมในความสามารถการประกอบการที่ยั่งยืนเมื่อหยุดการใช้หลักสูตร ตามแผนภาพที่ 1 แสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางธุรกิจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นหลักสูตรที่คุณค่าและมีประโยชน์ต่อการผู้เรียนนำความรู้ไปเชื่อมโยงกับพฤติกรรมความสามารถในการประกอบการ และหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ สามารถสร้างแรงขับเคลื่อนในการประกอบการธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับ โจนาห์ โนวัน (Joanne Noone, 2009: 468-471) ที่ได้ศึกษาการฝึกปฏิบัติงาน 3 มิติสู่การสอน : กรณีการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับการปฏิบัติงานอย่างเชี่ยวชาญในหลักสูตรนักเรียนระดับ

ปริญญาตรีของนักเรียนพยาบาล ซึ่งพบว่าในการจัดการเรียนรู้ได้ทำการบูรณาการการฝึกทางปัญญาทำให้เกิดความเชี่ยวชาญในวิชาชีพของการพยาบาล ทั้งด้านความรู้เกี่ยวกับการพยาบาล ความสามารถทักษะอาชีพทางวิชาชีพการพยาบาล และจรรยาบรรณวิชาชีพการพยาบาล และสอดคล้องกับ โทนี อาร์แบล็ค (Toni R. Black, 2007) ได้ศึกษา

การฝึกทางปัญญาจากต้นแบบของนักเรียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ของมหาวิทยาลัยทางภาคตะวันตกเฉียงใต้ของแม็กซิโก โดยใช้ต้นแบบ และการเสริมต่อการเรียนรู้ พบว่านักเรียนสามารถที่เกิดการเรียนรู้ได้จากทำงาน และสามารถร่วมกันคิดและแก้ไขปัญหาาร่วมกัน เพื่อนำไปสู่ความรู้ความเข้าใจและทักษะการทำงานที่ยั่งยืน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำงานวิจัยไปใช้

1. การจัดการเรียนการสอนแต่ละชั้นครูสามารถเลือกวิธีการสอน เทคนิคการสอนที่สอดคล้องการฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดปัญญาได้อย่างหลากหลายตามลักษณะของเนื้อหาสาระ และศักยภาพของผู้เรียน

2. ผู้สอนสามารถนำหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ ตามแนวคิดการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ ต้องมีการคัดเลือกเนื้อหา สาระ และจัดลำดับเนื้อหาสาระ แหล่งการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ เพื่อทำให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะทั้งทางด้านความรู้ พฤติกรรม และแรงขับพฤติกรรมในการประกอบธุรกิจ

3. การนำหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ ตามแนวคิดการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางธุรกิจ ไปใช้ควรให้ความสำคัญของบทบาทของผู้เรียน และแหล่งการเรียนรู้ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่จะช่วยให้เกิดความสำเร็จตามจุดประสงค์ของหลักสูตร

4. การนำหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ ตามแนวคิดการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางธุรกิจ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ตามบริบทของโรงเรียน เพื่อให้นำไปใช้อย่างได้กว้างขวางขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเพื่อตรวจซ้ำ โดยการนำหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ ตามแนวคิดการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบไปปรับใช้กับการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษาอื่น ๆ เพื่อยืนยันผลการใช้หลักสูตรนี้ให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

2. การพัฒนาหลักสูตรในกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีที่เชื่อมโยงบริบทกับชุมชน นักพัฒนาหลักสูตรต้องทำให้เกิดความสมดุลระหว่างทักษะชีวิตและเนื้อหาสาระที่จะสอนเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เห็นสภาพในชุมชนเป็นการสร้างความรู้ที่มีความหมายของผู้เรียน

เอกสารอ้างอิง

- โกวิท ประวาลพุกษ์ และคณะ. (2546). **แผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์บริษัทพัฒนาคุณภาพวิชาการ.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. (2542). **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545**. กรุงเทพฯ: บริษัท พรักหวานกราฟฟิค จำกัด.
- ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์. (2539). **การพัฒนาหลักสูตร : หลักการและแนวปฏิบัติ**. กรุงเทพฯ : อลิ้นเพลส.

- สำลี ทองธิว. (2544). **โครงการพัฒนาหลักสูตร
มัลติเทคงานไม้แกะสลักและงานไม้
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนบ้านต้นแก้ว อำเภอดง
จังหวัดเชียงใหม่**. กรุงเทพฯ : สำนักงาน
กองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)
- _____. (2545). **หลักและแนวปฏิบัติในการ
พัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา : กรณีวิชา
วิทยาศาสตร์ ระดับประถมศึกษา**.
กรุงเทพฯ : ศูนย์ตำราและเอกสารทาง
วิชาการคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย
- Black, T.R. (2007). **Cognitive Apprenticeship
and the computer Programming
Student : How do students learn
within Framework?**. [Online].
Retrieved November 1, 2010. from
<http://proquest.umi.com/pqdweb/index=31&did=1460435711&SrchMode=1&sid=2&Fmt=14&Vinst=PROD&VType=PQD&RQT=309&VName=PQD&TS=129058471&clientId=12345>.
- Brian, G.V. (1999). Science Education in the
Developing World : Issues and
Considerations. **Journal of Research
in Science Teaching** 36 (3) : 261-268
- Brown, S.J. ; Collins, A. and Duguid, P. (1989).
Situated cognition and the culture
of learning. **J. Education Researcher**.
18 (1) (January – February) : 32-41
- Feldmann, D. (2003). **Curriculum and the
American rural school**. Maryland :
University Press of America.
- Joanne, N. (2009). Teaching to the Three
Apprenticeships : Designing learning
Activities for Professional Practice
in an Undergraduate Curriculum.
Journal of Nursing Education 48
(Aug): 468-471
- Nachigal, P.M. (1982). **Rural Education : In
Search of a Better Way**. Colorado
: Westview Press Inc.